

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 20.
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεέλθωμεν τὴν παρασκευὴν λίαν πρῶτῃ, ἀλλὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Ἐταιρίας κωλυθέντος ἐκτάκτως καὶ μὴ προσεγγίσαντος εἰς Πάρον, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπανεέλθωμεν ἐκ τῆς μικρᾶς ἐκδρομῆς μας τὴν Κυριακὴν. Τοῦτο προσκάλεσε τὴν μὴ ἐκδοσὶν ἑνὸς φύλλου εἰς τὴν τακτικὴν τοῦ ἡμέραν, ἐφ' ᾧ καὶ ζητούμεν συγγνώμην παρὰ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν, πρῶτην φορὰν παρέχοντες αὐτοῖς ἀφορμὴν παραπόνου. Εὐκαιρίας τυχούσης, θέλομεν θεραπεύσει τὴν ἔλλειψιν ταύτην.

Συνάμα σπεύδομεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἀναπληρώσαντας ἡμᾶς συνεργάτας μας, ἰδίᾳ δὲ τὸν ἀγαπητὸν φίλον μας κ. Κωνσταντῖνον Ἰεροκλῆν, τέρψαντα ἀφθῶως τὸ δημόσιον διὰ τῆς τόσον βαθείας καὶ ψυχαγωγικῆς πεζογραφίας του.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΔΙΑΤΙ ;

Ἄπορεϊ ὁ «φορολογούμενος» τῶν Πατρῶν, ἡ ἐγκριτωτέρα ἴσως τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων, πῶς ἐνῶ ἡ κατάληψις τῶν νέων ἐπαρχιῶν ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον τῶν γεγονότων μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Βασιλείου, τόση ἐν τούτοις ἀδιαφορία ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ παρακολουθεῖ αὐτό; Ἄπορεϊ διὰ τὸ φαινόμενον, ὅπερ δικαίως ἐκλαμβάνει πολυσήμαντον, καὶ προσκαλεῖ τοὺς δημοσιογράφους τῆς πρωτεύουσῆς, οὗς ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του ἐκλαμβάνει τὸ ἐπαρχιακὸν φύλλον ὡς ἀστρολόγους τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας, νὰ μελετήσωσι τὸ φαινόμενον καὶ ν' ἀποφανθῶσι περὶ αὐτοῦ. Οἱ δημοσιογράφοι τῆς πρωτεύουσῆς ἐσιώπησαν* καὶ ἵνα μὴ ἐκληφθῇ ἅπασ ὁ τύπος ὡς ἀγενῶς παρερχόμενος τόσον κολακευτικὴν πρόσκλησιν, θ' ἀποπειραθῶμεν ἡμεῖς νὰ λύσωμεν ἐφ' ὅσον δυνάμεθα τὴν ἀπορίαν τοῦ «φορολογουμένου».

* Ἐν πρώτοις, ἡ πατρὶνὴ συνάδελφος, ὥφειλε νὰ κυριευθῇ

ὑπὸ εὐλαθείας καὶ δέους πρὸς φαινόμενον παράδοξον, ἐνσκήπτου μετὰ μεγαλειότητος ὡς παρεκτροπὴ τῆς τροχίᾳς τῶν φυσικῶν νόμων, ἐὰν ἀκριβῶς ἐβλεπε τὴν ἐναντίον τῆς παρουσίας ψυχολογικὴν κατάστασιν ἐπικρατοῦσαν παρὰ τῷ ἑλληνικῷ λαῷ. Ἄν ὁ πρῶτος Ἑλλήν στρατιώτης εἰσερχόμενος εἰς γῆν ἠπειρωτικὴν, ἂν τὸ πρῶτον εἰς φοῦριον τουρκικόν, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου οἱ λίθοι ἀπ' αἰῶνων ἐζυμώθησαν καὶ συνεπάγησαν δι' αἵματος ἑλληνικοῦ, ἀνυψουμένη ἢ ἑλληνικὴ σημαία, ἂν οἱ ψαλμοὶ καὶ οἱ αἶνοι τῶν ὑποδούλων ἱερέων ἐν παλμοῖς καὶ θωπείαις δοξολογοῦντες τὴν ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν καὶ αἶροντες αὐτὴν ὑπερήφανον μέχρι τῶν γονάτων τοῦ Ἰψίστου, ἂν αἱ νεαραὶ τοῦ Ἑθνούς Ἑλλήτιδες συγκεντρώσασαι ἑνᾶυτὸν ἢ ἑνᾶυτοῦς τὸν βίον καὶ τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸ μέλλον εἰς τὴν λόγχην καὶ τὸ ξίφος τοῦ ἐπιστράτου, εὐθυμοὶ ὅμως μετὰ κακουχίας καὶ πάλιν βυρῶνειον κατὰ τῆς μονοτονίας καὶ τῆς ἄλλης ἀπογοητεύσεως, συναπαρτίζοντες τὰς φάλαγγας τοῦ στρατοῦ τῆς καταλήψεως, ἂν ἡ Ἄρτα, τὸ Δομοκόν καὶ τὸ Φανάρι καὶ τὰ Φάρσαλα πύρινον ἀσπασμὸν ἐντὸς φακέλλου ἐκ δακρύων ἐκστάσεως πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα πέμποντα, ἂν ταῦτα πάντα λεγόμενα τὰ γενόμενα, τὰ γινόμενα, κατώρθουεν νὰ συγκινήσωσι τὸν ἑλληνικὸν λαόν, καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσωσι, ἔστω καὶ ὑπὸ νάρκης ἐν καταστάσει παντελοῦς παραλυσίας εὐρισκόμενον, ἀπὸ τῆς σταφίδος, τοῦ τύφου, τῶν συμφερόντων καὶ τῆς πολιτικῆς, καὶ νὰ τὸν κυλίσουεν νεκρὸν ἀκόμα ν' ἀσπασθῇ τὰ κράσπεδα τῆς ἐξεγερθείσης Θεσσαλικῆς ἐλευθερίας — τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, τὸ φύλλον τῶν Πατρῶν ἠδύνατο νὰ τρίβῃ ἐπὶ ὥρας τοὺς ὀφθαλμοὺς, διαφιλονεικοῦν ἐμμανῶς μετ' αὐτοῦς τὴν ἀντίληψιν τοῦ φαινομένου, καὶ σκεπτόμενον ἂν εἶνε δράμα ἢ πραγματικότητα, ἂν εἶναι ὄνειρον ἢ γεγονός.

Ἄλλοτε ἦτο ὁ ἐνθουσιασμὸς ἑλληνικώτατον προῖόν. Ἡμεῖς οἱ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς ἡμῶν ὑπὸ τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐπιστημονικῆς φιλοσοφίας ὀδηγούμενοι, ὅταν ἀναπτύσσοντες τὰ ἱστορικὰ τοῦ παρελθόντος φύλλα τρυφῶμεν εἰς τὸ ἄρωμα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀντλοῦμεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι τῶν μεγάλων ἰδεῶν, αἰσθημάτων, παθῶν καὶ πράξεων, ὧν γέμει ὁ ἀρχαῖος βίος, εἰς τῶν σπου-